

lesia (*Ephes. v, 32*). Nascitur nempe ab humilitate A
 exempli altitudo mysterii. Si ex duobus dicitur unum
 facere copula corporalis, quare totam Trinitatem
 non solidaverit una substantia? aut cum dicamus, in
 terrenis separari non licere quod Deus junxit per
 concordiam, quanto periculo in supernis separari
 velimus quod Deus junctus est per naturam? Jam
 ut illud taciteam quod scriptum est, quod *multitudinis
 credentium erat anima una, et cor unum (Act. iv, 32)*:
 quorum singula corda unum cor reddebat unanimi-
 tas, sicut proprias in Trinitate personas solidat et
 exunat æqualitas.

AP PHILIPPENSES.

- I. Qui cum in forma Dei esset, semetipsum exinanivit.
- II. Factus obediens usque ad mortem.
- III. Propter quod Deus illum exaltavit, et donavit illi nomen quod est super omne nomen.
- IV. Ut in nomine Jesu omne genu flectatur.
- V. Et omnis lingua confiteatur quia Dominus Jesus in gloria est Dei Patris.
- VI. Item de eodem.

I.

(Ex libris Contra Phantasma.)

Cum in forma Dei esset, semetipsum exinanivit formam servi accipiens, et humiliavit semetipsum usque ad mortem, mortem autem crucis (*Philipp. ii, 6-8*). Verus Deus est qui dignatur inclinari; verus homo est, qui potuit mori. Propter quod, inquit, et Deus pater exaltavit illum, et donavit illi nomen quod est super omne nomen. Inter eum qui dat, et eum qui accipit honorem, trium est omne nomen. Imum est homo, medium angelus, summum Deus. Hoc nomen donavit quod super omne nomen est, non ei quem genuit, sed illi quem misit, qui factus est obediens usque ad mortem. Aut quid novum est, credi in eo formam servi, qui nec maledicti opprobria ferre despexit? Apostolo protestante, eum qui non noverat peccatum, pro nobis maledictum fecit (*II Cor. v, 21*). Quia scriptum est, inquit, *Maledictus omnis qui pendet in ligno (Gal. iii, 13)*. Propter quod exaltatus est, ut in nomine Jesu, omne, id est non solum hominis, verum etiam angeli, genu flectatur: ei scilicet qui secundum ejusdem Apostoli dictum, propter vos pauper factus est cum dives esset (*II Cor. viii, 9*), dives ab æternitate, pauper ex ventre; dives in cælis, pauper in pannis.

II.

(Ex libris Contra Arianos.)

Non per hoc minuit æqualitatem Filii Dei, quod filius hominis obedit. Quomodo enim non obediret Patri, qui subditus erat matri? dicente evangelista de parentibus ejus: *Et venit Nazareth, et erat subditus illis (Luc. ii, 51)*. Sic enim factus est, dicente Apostolo, *obediens usque ad mortem (Philipp. ii, 8)*, sicut ipse Dominus dixit, *Tristis est anima mea usque ad mortem (Matth. xxvi, 38)*.

III.

(Ex libris Contra Arianos.)

An forte solus Pater dicendus est Dominus? In Evangelio Christus discipulis ait: *Vocatis me Magistrum et Dominum, bene dicitis; sum enim (Joan. xiii, 13)*. Et Apostolus ait (*Philipp. ii, 8, 9*), quod post mortem Christi, mortem autem crucis, exaltaverit eum Pater, et dederit ei nomen, ut in nomine Jesu omne genu flectatur, cælestium, terrestrium et infernorum, id est adoret, dicente alibi ipso Domino, *Dominum Deum tuum adorabis, et illi soli servies (Matth. iv, 10)*.

IV.

(Ex sermone de Pentecoste.)

Cruz illa in qua vita pendente mors periit, sicut B in passione evangelista Joannes enarrat (*Joan. xix, 20*), quia multiplicem capere non potuit, triplicis linguæ pagina fuit: ut a toto mundo incunctabiliter crederetur, quod Hebraicis litteris, nec non Latinis Græcisque conscriptum, quasi in ore trium testium firmaretur; ac deinceps omnis lingua confiteatur quia Dominus Jesus in gloria est Dei Patris (*Philipp. ii, 11*), id est in una cum Patre. Quod quamlibet aliquorum intentio negare persistat, et si non omnium sermo, certe omnis lingua proclamat.

V.

(Ex libris Contra Arianos.)

Dixi cum Patre Filio æqualem gloriam honoremque nos dicere: quia legimus, *Ut omnis lingua confiteatur quod Dominus Jesus Christus in gloria est Dei Patris (Ibid.)*. Si tantummodo dixisset in Dei, forte putaretur, esto in Dei, certe minoris; at cum in Patris gloria, quid inæquale? quid exiguum? quid divisum? Non enim in angelica vel humana, sed in gloria est Dei Patris. Alias autem, nisi æqualis gloria ista credatur, contra ipsius Domini jussionem (*Joan. v, 23*), non omnes sic honorificabunt Filium, sicut honorificent Patrem. Nulla enim ratione sic honorari poterit major ut minor. Sed quicumque non sic honorificaverit Filium sicut honorificat Patrem, quidquid gloriæ dempserit, contumeliæ deputavit.

VI.

(Ex sermone in dedicatione ecclesiæ archangeli Michaelis.)

Isie sit ille, quam dulcis, tam terribilis locus, in quo Jacob (*Gen. xxviii, 17*) cernens Dominum scalis innixum, perque eas ascendentes descendentesque angelos videns, domum Divinitatis intelligit: ubi parato mysteriis lapide caput effultus, futurorum e: usis aptavit unguentum: sive cum passuri Mediatoris pendulum crinem, justificatæ peccatricis obsequio, fragrantis alabastri unda perfudit: ut quod lapidibus vivis in spiritualem fabricam congruenter necessarium flueret, ex irriguo angularis lapidis fonte manaret, sicque Abrahamæ filii per lavacrum ex lapidibus suscitati, ut ariditatem contagii naturalis evadant, odoriferi ehristatis munere gratia fecundante pinguescerent. Istud Jacob sopitus vidit in spiritu, expergefactus gessit in signo. Cum nobis inde oratio

consecrantis in clamat, nobis ibi somnium dormientis A invigilat. Scilicet vero quas vidit, gradus sunt supplicationis humanæ, quibus quisque pro viribus in divinas aures precum qualitate mittatur. Ascendunt autem per eas ange'i, cum vola nostra in cœlum porrigunt: descendunt, cum de cœlis obta transmittunt. Assistunt hi precibus nostris, non pennarum flatu, sed donorum spiritu, quorum volasse voluisse est. Interque hos sibi vindicat Michael princeps principem locum, quem Daniel (x, 13) ille sublimis vir desideriorum, visionum potens, dissolutor ænigmatum, expositor figurarum, hebdomadæ triplicis fervente jejuni, parum fuit ut haberet visibilem, nisi acciperet adjutorem. Quocirca etiam hic Michael noster, sinceritate voti, jocunditate loci, devotione populi, provocatus adstat, conferendo magna, maxima obtinendo, conspectum Divinitatis quo semper illustratur, huc attrahat. Ad quem, quia multis Scripturarum locis agnovimus, subvehentibus angelis, sive quod pium poscitur, sive quod rectum geritur pervenire, acceptabilium operum salubriumque votorum prospiciamus in studio beatitudinem, qui providimus in archangelo portitorem.

AD COLOSSENSIS.

I. Qui est principium primogenitus ex mortuis.

I.

(Ex sermone die primo Paschæ.)

Fit Christus in hodierna festivitate non unigenitus, sed, sicut Apostolus dicit, *primogenitus ex mortuis* (Coloss. 1, 18). Video tamen posse aliquos hic moveri cur Christus primogenitus ex mortuis nominetur, cum factum sit, sicut plerumque nos sacer coelestium lectionum cursus instruxit, ut aliquos mortuorum, etiam sanctorum intercessione redivos, laxatis naturæ vinculis, lux secunda susciperet. Quod admirabiliter quoque ac triumphaliter ipse Dominus fecerat (Matth. ix, 24; Luc. vii, 12; Joan. xi, 45), cum prohibitis prius duobus spiritibus de inferno, corporibus de sepulcro, Lazarum novissime suscitans, jussione tertia, die quarta, non de fauce, sed quodammodo de ventre mortis, vinctas funere, putredine relaxatas, feteqtes tempore, jussione viventes retraxit exsequias. Sed quicumque sic temporaliter resurrexerunt, ut deinceps morentur, hos mortuorum primitias, id est primogenitos ex mortuis, quod de solo Christo dictum est, appellare non possumus. Siquidem isti de morte cum mortis vinculis revertentes, nec sub remedio, sed adhuc sub chirographo, non sunt a conditione liberi, sed pro opportunitate laxati. Christus autem resurgens, ut Apostolus ait, *jam non moritur, mors ei ultra non dominabitur* (Rom. vi, 9). Ergo hactenus ipse solus est, qui non moriturus resurrexerit; hoc etiam suis postmodum largiturus, cum eos a morte perpetuo victuros resuscitabit. Quocirca illa jam secunda laetitia erit, qua fideles resurgent. Caterum primum resurgendi gaudium primogenito ex mortuis jure debetur.

AD THESSALONICENSES PRIMÆ.

I. Quoniam ipse Dominus in jussu et in voce archangeli, et in tuba Dei, etc.

II. Rapiemur in nubibus obviam Christo in aera.

III. Item de eodem.

I.

(Ex sermone de Ascensione Domini.)

Vas electionis gentium doctor, in quo adhuc mortali homine angelicus sermo vivebat, cum resurrectionem mortuorum non mortuo sermone describeret, Dominumque nostrum in jussu, id est cum imperio, et in voce archangeli adfore, quasi cum præconis terrorem monstraret, tum deinde, inquit, etiam nos rapiemur in nubibus obviam Christo in aera (I Thess. iv, 15). Tunc erit possibile quod modo arduum. B Quod nunc in Christo veritas divinitatis, tunc in nobis poterit similitudo. Tunc etiam nostris aere pedibus subjugato, levibus elementis defæcatorum corporum nimbria ponemus: si tamen veniente eodem rege nostro, non in præteritum timida differendi conscientia retrahat, sed fida securitas ad percipiendam citius dignitatem gloriæ cœlestis occurrat.

II.

(Ex sermone die primo Rogationum.)

Præparare in occursum Dei tui, Israel (Amos. iv, 12). Dicit quidem Paulus apostolus, ubi Redemptoris (I Thess. iv, 15) describit adventum, qualiter rapiemur ad nubes obviam Christo in aera. Hic tamen puto occursum istum ad alium pertinere. Nam et hic viventes quasi occurrimus Deo, si præceptum quod porrigitur amplectimur: et quia paratus est ille ad ignoscendum, occurrat ei correctio ad pœnitendum. Sed et quicumque propter amorem æternæ vitæ, non solum ab illicitis abstinere, verum etiam a licitis se coercet, sponte occurrisse judicandus est. Nam, ut exempli gratia unum quodcumque dicamus, adulterio generaliter interdicto, simplex conjugium lege permittitur; cui tamen virginitatis nitor sine comparatione præfertur: unde qui dat nuptum virginem suam bene facit, et qui non dat melius facit (I Cor. vii, 38). Hoc ergo de omni debemus observatione sentire. Qui male facit, fugit; qui bene, expectat; qui melius, occurrit.

III.

(Ex libris contra Arianos.)

Intelligendum est, quod dicente filio, *Nemo ascendet in cœlum, nisi qui de cœlo descendit* (Joan. iii, 13), divinitatis tantum potestas unde venerat ascensura dicatur, non eo modo quo ascensum sanctis vel tribuit idem Dominus, vel promisit. Ex quibus Enoch (Hebr. xi, 5) propter meritum translatus a terris, Helias (IV Reg. ii, 11) curru elatus est cœlis. Taceo illum qui (II Cor. xii, 2, etc.) in corpore an extra corpus nescio Deus scit, in triplicibus supernorum secretis audivit verba quæ non licebat hominibus eloqui, quia videbat arcana quæ non licuerat mortalibus intueri. Sed forte parum videtur de ascensu fidelium personalia replicari. Noverat videlicet Apo-

stolus præmia futurorum, cum sponderet illis ad quos scribebat (*Philipp. III, 20*), quod recte viventium conversatio jam nunc esset in cœlis, quo utique post resurrectionem corporis et habitatio servaretur: sicut et Dominus noster discipulis suis in Evangelio Joannis insinuat dicens: *Vado parare vobis locum. Et si abiero, et paravero vobis locum, iterum venio, et accerso vos ad me, ut ubi ego sum et vos sitis* (*Joan. XIV, 2*). Juxta quam promissionem sancti in cœlo futuri sunt. Nunquid sine ascensu celsitudinem regni cœlestis intrabunt? Et quomodo *Nemo ascendet in cœlum, nisi qui de cœlo descendit* (*Joan. III, 13*)? Sed quia incommutabilis veritas, tam de se falli cum protestatur, quam de nobis fallere non potest cum pollicetur; quamlibet illic cum illo futuri sint qui fuerint glorificandi, ille solus ascendit qui levari aliter ope non indiget. Cui cum voluit solide substratus est aeris gradus. Cujus quo venerat revertentis, de superno vigore vibratum, de terrestri substantia corpulentum, viæ famulata pendenti sustinuit aura vestigium. Præter hunc ergo solum, cui, ut sæpe jam dixi, per duplicem generationem suppetiit hæc potestas, multi in cœlo futuri sunt, sed nullus ascendet. Quia ut impleatur fidelibus divina promissio, non ascensuris, sed assumendis dabitur altitudo. Quod prævidebat Apostolus (*I Thess. IV, 15*), cum sociandos nos Domino, et apud ipsum sæpè futurus, per nubem rapiendos in aera præmoneret. Porro intelligi promptum est, quod alieno subvectus arbitrio non graditur propria libertatis sponte qui rapitur. Nec semper invito rapi rearis: frequenter raptos suos monstrat et gratia. Siquidem teste Evangelio (*Joan. VI, 44*), et Pater trahit qui ad Filium veniunt, et a violentis rapitur regnum cœlestis (*Matth. XI, 12*). Quæ sic rapina desiderii sui sancti efficit compotem, ut Dei cui hoc violenter eripitur, magis provocet largitatem.

AD TIMOTHEUM PRIMÆ.

I. *Unus mediator Dei et hominum, homo Christus Jesus.*

II. *Si quis episcopatum desiderat, bonum opus desiderat, etc.*

III. *Cum enim luxuriatæ fuerint in Christo, nubere velunt, etc.*

IV. *Nihil intulimus in hunc mundum, etc.*

I.

(Ex libris contra Arianos.)

In Christo Deus et homo, non alter, sed ipse: non duo ex diversis, sed unus ex utroque mediator. Gemina quidem substantia, sed una persona est. Quam soliditatem si quis scindere dualitate præsumat, primum est quod publice contra Apostoli sententiam profletur, dicentem: *Unus mediator Dei et hominum Christus Jesus* (*I Tim. II, 5*). Deinde eligat necesse est de duobus, id est divina humanaque, quam naturam mediationis hujus velit mysteria suscepisse. Si solus Deus mediator, non est alius apud quem intercedat: si solus homo, non est qui recon-

ciare prævaleat. Junge porro ut sit (*II Cor. V, 19*) Deus in Christo, et est mundum reconcilians sibi. Ipse videlicet penes quem agendum est, ipse qui agat: sic idem missus, et idem regressus; sicut ipse judicatus, et ipse judicaturus.

II.

(Ex sermone de ordinatione episcopi.)

Superest nunc, ut lectionis hujus sæpè meminerit, quæ peculiariter ei nunc lecta est, inclamante Apostolo, acclamante populo, conclamante judicio, *Si quis episcopatum desiderat, bonum opus desiderat* (*I Tim. III, 1*). Solent autem plerique propriæ ambitionis incendium dicti hujus apostolici quasi refrigerio temperare, quod jam et libertate permissa res boni operis concupiscatur. Sed statim cessaret tale desiderium, si sequentia tractarentur. *Oportet*, inquit, *hujusmodi irreprehensibilem esse* (*Ibid., 2*). Illic secum rogo crescens ambitus et animosa honorum vota decertent: hic permissa sibi desiderii securitatem merita semetipsa scrutata considerent; si ab omni interdictæ reprehensionis nævo candida divinæ imaginis integritas custoditur; si quondocunque mentis impetus moderationis limitem non excessit; si quibuscunque indigentibus superfluum quispiam manus non tenuit; si nunquam sermonis petulantia honestatem silentii salubrioris irrupit; si (*Ephes. IV, 26*) calentem diei ferventis iracundiam limes occidui solis absolvit; si nunquam corde duplici diversum sonantis cogitantisque aliud verba quam vota moliantur; si ad ultimum digna observantiæ cura, ut de juramentis taceam, vel perjuriam formidantur. Non quod ab his omnibus liberi esse omnes possimus, sed quod periculosum sit unumquemque merita sua non recolere, et quod solis irreprehensibilibus debetur, ambire. Jam quid de illis dicatur, quos pretiositatem gratiæ pretii vilitate mercatores, usque ad jacturam pecuniæ verecundiæ jactura producit? Quorum acclamationibus militans conducta mendacia, quorum prurientes scalpentibus præconiis aures mercenarius clamor inflamat; quique non reminiscetes Simonem Magum (*Act. VIII, 18*) divini muneris dispensationem pretio voluisse mercari, cum pecunia sua non in sacerdotium, sed in interitum deputantur. Libere ergo hæc coram ambitu electo compulsoque detester: placere Deo penitus nequit, qui usque ad sui electionem sibi ipse placuerit. Quin potius de innocentum antistitem labore dicamus. Neque enim levis est administraturi causa pontificis, quem manet dupliciter, sermo ut populi magistrum, actus ut Christi discipulum: qui plebem non minus pietate quam severitate rectorus est. Quem timere convenit dispendiis suis, quem communicare non convenit criminibus alienis. Qui alium onerat se contestante, qui damnum patitur alio perente. Quando audit, *non turpis lucri cupidum*, temperaturus est ut sit cupidus, et quidem lucri, nec tamen turpis: id est, ut studeat commissa sibi talenta assidue prædicationis sermonibus expolire, et acquisita multiplicataque gregis sui salute gemmare.